

ปัญหาและความจำเป็นมาของปัญหา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับภาษาไทยว่า "ชาติไทยของเรามีภาษาของเราใช้เอง เป็นสิ่งอันประเสริฐอยู่แล้ว เป็นมรดกที่มีค่าตกทอดมาถึงเรา ทุกคนจึงต้องมีหน้าที่รักษาไว้" (อ้างถึงในสนั่น ปัทมะทิน, 2535 : 3)

ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารของมนุษย์ เป็นเอกลักษณ์ของชาติและช่วยให้คนในชาติเกิดจิตสำนึกในชาติตน ดังที่บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2518 : 2) กล่าวว่า ชาติต้องมีภาษาของตนเอง จะใช้ภาษาของคนอื่นในการติดต่อราชการและกิจการใหญ่ ๆ ของชาติอย่างไรได้ การขาดภาษาเป็นการขาดเอกลักษณ์ที่สำคัญยิ่ง การมีภาษาใช้ในกิจการของตน ทำให้คนในชาติสำนึกว่าแต่ละคนเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของชาติตน นอกจากนี้ยังเป็นความจำเป็นอันแท้จริงที่จะต้องมีภาษาสื่อสารกันให้สะดวกทั้งชาติ

นอกจากภาษาจะเป็นเอกลักษณ์ของชาติ และเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกันระหว่างคนในชาติแล้ว ภาษายังแสดงถึงวัฒนธรรมของชาตินั้น ๆ และก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันระหว่างคนในชาติ ดังที่เสฐียรโกเศศ (อ้างถึงในประภาศรี สีหอำไพ, 2534 : 26) กล่าวว่า "สิ่งที่จะทำให้วัฒนธรรมและชาติรวมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ ซึ่งปรากฏให้เห็นเด่นชัด คือ ภาษาของชาติ"

คนไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่นำภาคภูมิใจ ซึ่งแสดงถึงความมีเอกราชของชาติไทย สัจวัต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2522 : 1) กล่าวว่า ภาษาไทยมีความสำคัญมาก เพราะเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้เกิดความสะดวก เกิดความเข้าใจตรงกัน การมีภาษาใช้ร่วมกันในระหว่างคนหมู่มากก่อให้เกิดพลัง เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ภาษาไทยเป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย เป็นเอกลักษณ์ของชาติ นอกจากนั้นภาษายังเป็นวัฒนธรรมประจำชาติอย่างหนึ่งที่นำภาคภูมิใจ และควรแก่การรักษาไว้

วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่มีความจำเป็นและสำคัญมากสำหรับคนไทย เพราะวิชาภาษาไทยเป็นพื้นฐานของการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ บุญถิ่น อัตถากร (อ้างถึงในสมพรมันตะสูตร, 2526 : 2) กล่าวว่า "การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญยิ่งของคนไทย" และสมพรมันตะสูตร (2526 : 2) กล่าวว่า การสอนวิชาการต่าง ๆ ในเมืองไทย ล้วนแล้วต้องอาศัยภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการสื่อความเข้าใจทั้งสิ้น ผู้มีความสามารถในทางภาษาไทยสูงมักจะเป็นผู้ประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพของตนเสมอ เพราะหากไม่สามารถอธิบายหรือสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ ไม่ว่าความรู้ ความคิดจะเลิศเลอปานใดก็ย่อมจะไม่มีใครเข้าใจได้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์ (2522 : 2-3) ได้สรุปคุณค่าของภาษาไทยไว้ดังนี้

- 1) เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยทั้งชาติ ทำให้มีความเข้าใจตรงกัน
- 2) ภาษาไทยเป็นศูนย์รวมน้ำใจแสดงความเป็นคนไทย เป็นชาติไทย ทำให้เกิดพลัง เกิดความรู้สึกเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน
- 3) ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์แสดงความเป็นไทย เป็นเครื่องหมายแสดงความเป็นชาติไทย
- 4) ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ ใช้ในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันของคนไทยทั้งชาติ ทั้งที่เป็นภาษาปากที่ใช้ติดต่อสื่อสารกันตามธรรมดาและภาษาราชการ
- 5) ภาษาไทยแสดงวัฒนธรรมประจำชาติที่ทำให้ภาคภูมิใจ ที่คนไทยมีภาษาของตนเองควรแก่การรักษาและสืบทอดต่อไป
- 6) ภาษาไทยแสดงความเป็นไทย แสดงความอิสระเสรี แสดงความเป็นเอกราชของชาติไทย
- 7) ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดวัฒนธรรมของไทย
- 8) ภาษาไทยใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพทุกสาขา ผู้มีความสามารถทางภาษาไทยเฉพาะ ก็อาจประกอบอาชีพที่ใช้ภาษาไทยโดยตรง เช่น เลขานุการ นักหนังสือพิมพ์ นักประพันธ์ ครูสอนภาษาไทย

9) ผู้ที่มีความสามารถทางภาษาสูงเมื่อใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสื่อความรู้ ความคิดได้ดี ก็จะสามารถประสบความสำเร็จในชีวิต มีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับในสังคม เช่น นักพูด นักประพันธ์ นักหนังสือพิมพ์ และนักการเมืองที่มีชื่อเสียง เป็นต้น

10) ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการศึกษาและแสวงหาความรู้ในสรรพ วิทยาการต่าง ๆ

11) ภาษาไทยใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารของชาวต่างประเทศบางกลุ่มที่ อยู่ในประเทศไทยใกล้เคียง

ด้วยเหตุที่ภาษาไทยมีคุณค่าและมีความสำคัญมาก กรมวิชาการได้ระบุเป้าหมาย สำคัญของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยที่จะให้เกิดกับนักเรียน 4 ด้าน คือ

(กรมวิชาการ, 2533 : 2)

- 1) ความรู้ ได้แก่ ความรู้ในเรื่องหลักเกณฑ์ของภาษา
- 2) ทักษะ ได้แก่ ทักษะการใช้ภาษาสื่อความในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ทักษะกระบวนการคิดอย่างมีระบบและความคิดเชิงสร้างสรรค์
- 3) ค่านิยม เช่น ตระหนักในความสำคัญของภาษา การมองเห็นความงาม และความซาบซึ้งในภาษา การรักการอ่าน การเห็นความสำคัญในการแสวงหาความรู้ ฯลฯ
- 4) การจัดการ ได้แก่ การนำความรู้ที่ได้จากการเรียนภาษาไทยไปใช้ให้เกิด ประโยชน์ เช่น การวางแผน การปรับปรุงงาน การมุ่งผลงาน การแสวงหาความรู้ การใช้ภาษาในการประกอบอาชีพ ฯลฯ ✓

และกำหนดจุดประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาไทยไว้ในหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง 2533) ว่าเพื่่อมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทาง ภาษาในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถ ใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจรักการอ่าน แสวงหาความรู้ และมีเหตุผล (กรมวิชาการ, 2533 : 7) นอกจากนี้ยังกำหนดเป้าหมายค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7 (2535-2539) ในกลุ่มทักษะภาษาไทยมีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 70 (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535 : 24)

ผลการประเมินคุณภาพนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระดับจังหวัดปีการศึกษา

2536 ของจังหวัดกระบี่ พบว่า ในกลุ่มทักษะภาษาไทยนักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละ 66.53 (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่, 2537 : 14) ซึ่งยังต่ำกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7 (2535-2539) คะแนนร้อยละของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของนักเรียนนั้นควรจะสูงกว่าที่เป็นอยู่หรือสูงกว่าเป้าหมายที่กำหนดไว้ในพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7 เพราะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักเรียนจะเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาอื่น ๆ และต้องนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ดังที่กรมวิชาการ (2533 : 1) กล่าวว่า หลักสูตรภาษาไทยตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 เป็นหลักสูตรที่จัดให้นักเรียนในลักษณะที่เป็นเครื่องมือการเรียนรู้ นักเรียนจะนำความรู้และทักษะที่ได้รับจากการเรียน ไปเรียนรู้กลุ่มประสบการณ์อื่น ๆ ได้แก่ กลุ่มทักษะคณิตศาสตร์ กลุ่มสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต กลุ่มสร้างเสริมลักษณะนิสัย กลุ่มการงานพื้นฐานอาชีพ และกลุ่มประสบการณ์พิเศษ นอกจากนี้ยังสามารถนำไปใช้เป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ วิทยาการใหม่ ๆ ในชีวิตประจำวัน ให้ดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข

✦ ได้มีผู้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า สาเหตุที่ทำให้ นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมาจากปัจจัยทั้งทางด้านสติปัญญา และด้านที่ไม่ใช่สติปัญญา อนาสตาซี (Anastasi, 1956 : 187 อ้างถึงในอุบลวรรณ บัวอ่อน , 2537 : 3) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางด้านสติปัญญาและองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา อัน ได้แก่ การจัดการศึกษาในโรงเรียน ภูมิหลังของนักเรียน ครอบครัว เศรษฐกิจและสังคม และจากการศึกษาของบลูม (Bloom, 1976 : 167-175) พบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ตัวแปร คือ

- 1) ตัวแปรที่เกี่ยวกับพฤติกรรมทางด้านพุทธินิสัย หมายถึง การเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนและมีมาก่อนเรียน ได้แก่ ความถนัด และพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน
- 2) ตัวแปรเกี่ยวกับลักษณะทางจิตนิสัย หมายถึง สภาพที่ผู้เรียนแสดงออกเมื่อผู้เรียนได้เรียน ได้แก่ ความสนใจและเจตคติต่อวิชาที่เรียน การยอมรับความสามารถและบุคลิกภาพ
- 3) คุณภาพการสอน หมายถึง ประสิทธิภาพซึ่งผู้เรียนจะได้รับผลสำเร็จในการ

เรียนรู้ ได้แก่ การได้รับการแนะนำ การให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรงจากครู การแก้ไขข้อผิดพลาด และการรู้ผลสะท้อนกลับของการกระทำว่า ถูกต้องหรือไม่ ✓

สมพร สุกข์สนีย์ (2525 : 202-204) กล่าวว่า องค์ประกอบที่เป็นสาเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนต่ำ มีดังนี้

1) องค์ประกอบด้านตัวนักเรียน มีหลายประการ เช่น

1.1) สุขภาพ นักเรียนมีสุขภาพไม่ดี มีโรคประจำตัว ร่างกายเกิดการอ่อนเพลีย เกิดอาการง่วงเหงาหาวนอน นิ่งซึม นิ่งหลับ ไม่อยากเรียนหนังสือเพราะเรียนไม่รู้เรื่อง

1.2) ปัญหาทางอารมณ์ มีสาเหตุมาจากการปรับตัวไม่ได้ อารมณ์ครูและบรรยากาศในการเรียน การเก็บกดมาที่บ้าน ความผิดหวังที่ติดขัดบ่อย ๆ หรือพ่อแม่รักมากเกินไป สาเหตุเหล่านี้ทำให้นักเรียนมีอารมณ์ที่ผิดปกติ เช่น เจ้าอารมณ์ หงุดหงิด เศร้าซึม เกลี่ยดกลัวสิ่งต่าง ๆ และเกิดความวิตกกังวลจนเกินเหตุ

1.3) ปัญหาทางสติปัญญา นักเรียนที่มีสติปัญญาสูงหรือสติปัญญาปานกลาง มีผลฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สติปัญญาต่ำ

2) องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อม ได้แก่

2.1) บรรยากาศในห้องเรียน เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยส่งเสริมในการเรียนรู้ ถ้าบรรยากาศในห้องเรียนมีการผ่อนคลาย ไม่เคร่งเครียดเกินไป นักเรียนจะเรียนได้ดี มีความสบายในการเรียน ถ้าบรรยากาศตึงเครียด ครูเป็นคนเจ้าอารมณ์ เข้มงวดกวดขัน ชอบดุด่า และทำโทษเมื่อนักเรียนทำผิด หรือเข้มงวดเกินไป เช่น กำหนดวันส่งงานที่ไม่มีการยืดหยุ่น ให้งานมากเกินไป ไม่ยุติธรรม นักเรียนจะเกิดความรู้สึกไม่อยากเรียนในบรรยากาศแบบนี้ จึงทำให้นักเรียนเบื่อการเรียน

2.2) กฎและระเบียบของโรงเรียนที่เข้มงวดเกินไป ทำให้นักเรียนอึดอัด เบื่อโรงเรียน

2.3) จำนวนครูไม่พอ บางครั้งครูมีงานที่รับผิดชอบมากเกินไป ทำให้มีเวลาในการเอาใจใส่ต่อนักเรียนน้อยลง คุณภาพการสอนจึงน้อยลงด้วย

2.4) ปัญหาทางครอบครัว ได้แก่ ฐานะทางเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์

ภายในครอบครัว การเอาใจใส่ดูแลของพ่อแม่ต่อลูก

2.5) สิ่งแวดล้อมในสังคม ได้แก่ สภาพที่อยู่ของนักเรียน สื่อสารมวลชน ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน เป็นต้น

จากการวิจัยของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติร่วมกับกระทรวงมหาดไทย และกระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 38-72) ซึ่งได้วิจัยเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษา พบว่า การเคยเรียนชั้นอนุบาล การสอบตกซ้ำชั้น ขนาดของโรงเรียน ประเภทของโรงเรียน อัตราส่วนนักเรียนต่อครู ความคิดเห็นของครูต่อความสามารถของนักเรียน ที่ตั้งของบ้านในเขตชนบท การดูโทรทัศน์ อาชีพของบิดา การพูดภาษาถิ่นหรือภาษาไทยกลางที่บ้าน และการอ่านหนังสือพิมพ์ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และขนาดของโรงเรียนมีอำนาจพยากรณ์สูงสุด

อุบลวรรณ บัวอ่อน (2537 : 111) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านครู ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน และด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระนอง พบว่า ความคาดหวังในการศึกษาต่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คณิตศาสตร์ของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และงานวิจัยของสุจินดา จันทวรรณ (2529 : 56) พบว่า นักเรียนที่มีความต้องการที่จะศึกษาต่อจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์สูงกว่านักเรียนที่ไม่ต้องการศึกษาต่อ

✓ อวยชัย วยสุวรรณ (2521 : 52-56 อ้างถึงในสายสวาท สากวิต, 2534 : 21) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนิสิต ปีการศึกษา 2519 ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากที่สุด คือ เจตคติที่นิสิตมีต่อวิชาเรียน / และสอดคล้องกับงานวิจัยของวัณศิริ สิทธิโชค (2531 : 96) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาไทยของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษา พบว่า เจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพลศึกษามีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .1373 แต่งานวิจัยของสุชาติ สิงวรรณกาญจน์

(2529 : 98-101 อ้างถึงในรักษ์ศิริ สิทธิโชค, 2532 : 69) พบว่า เจตคติทาง
วิทยาศาสตร์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาฟิสิกส์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 6 ในเขตการศึกษา 4 ✓

งานวิจัยของวลัยภรณ์ อาทิตย์เที่ยง (2529 อ้างถึงในละอองดาว รัตติสาร,
2533 : 8) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนมาก มีความเข้าใจใน
การอ่านภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่ครอบครัวมีการใช้สื่อมวลชนน้อย และสอดคล้องกับงาน
วิจัยของวรรณวิมล ปรีชาสุชาติ (2533 : 77) พบว่า นักเรียนกลุ่มที่รับสื่อมวลชนใน
ระดับปานกลางและสูงมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่รับ
สื่อมวลชนระดับต่ำ

✓จากการศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดังกล่าว
จะเห็นได้ว่าปัจจัยที่ไม่ใช่ทางด้านสติปัญญาที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
แต่จากการศึกษางานวิจัยดังกล่าวข้างต้น จะเห็นว่า เจตคติต่อวิชาที่เรียนมีทั้งความสัมพันธ์
และไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานั้น ๆ ความคาดหวังในการศึกษาต่อ
ของนักเรียนมีผู้ทำการวิจัยไว้น้อยมาก และความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชน
ของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยยังไม่มีผู้ทำการวิจัย จึงทำให้ผู้วิจัย
สนใจที่ศึกษาตัวแปรทั้ง 3 ตัว คือเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ความสนใจในสื่อมวลชน และ
ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่หรือไม่ และอยู่ในระดับใด
ทั้งนี้เพื่อจะได้นำผลการวิจัยไปใช้ เป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน และ
วางแผนการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาของจังหวัดกระบี่ต่อไป

วัตถุประสงค์

ในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ความสนใจ
ในสื่อมวลชน และความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่
ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป

เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทย ความสนใจในสื่อมวลชน และความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดกระบี่

2. วัตถุประสงค์เฉพาะ

2.1 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติต่อวิชาภาษาไทยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.2 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่างความสนใจในสื่อมวลชนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

2.3 เพื่อหาระดับความสัมพันธ์ระหว่างความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐาน ดังนี้

1. เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
2. ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน
3. ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียน

ความสำคัญและประโยชน์

1. ด้านความรู้

ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์ในการอธิบายถึงตัวแปรที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาว่ามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยในทิศทางใด และมากน้อยเพียงใด

2. ด้านการนำไปใช้

ผลการวิจัยในครั้งนี้ จะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ครูแนะแนว และผู้บริหารการศึกษาทุกระดับ ดังนี้

- 2.1 เป็นข้อมูลในการนิเทศการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียน
- ✓ 2.2 เป็นข้อมูลสำหรับการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยดีขึ้น
- ✓ 2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาวิจัยตัวแปรตัวอื่น ๆ ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่ จำนวน 6,658 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538 ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่

จำนวน 378 คน ซึ่งได้มาจากกลุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi-stage Random Sampling)

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 เจตคติต่อวิชาภาษาไทยของนักเรียน

3.2 ความสนใจในสื่อมวลชนของนักเรียน

3.3 ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน

3.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
ในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกระบี่

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ครอบคลุมขอบเขตการวัด ดังนี้

ฉบับที่ 1 ความรู้ความเข้าใจหลักเกณฑ์ทางภาษา มีขอบเขตการวัด 7 เรื่อง ได้แก่ การสะกดคำ ความหมายของคำเมื่ออยู่ในประโยค วลีและประโยค หน้าที่ของคำ แต่ละชนิด ชนิดของประโยค การแก้ประโยค และการนำคำ และวลีไปขยายความในประโยค

ฉบับที่ 2 ความสามารถในการฟัง มีขอบเขตการวัดในเรื่องการเก็บใจความสำคัญของเรื่อง การบอกอารมณ์และจินตนาการของเรื่องรวมทั้งการบอกเจตนาอารมณ์ของผู้พูดจากข้อความ บทความ คำแนะนำ คำโฆษณา ข่าวที่ได้จากหนังสือประกอบการเรียนและเอกสารอื่น ๆ

ฉบับที่ 3 ความสามารถในการอ่านในใจ มีขอบเขตการวัดในเรื่องการแปลความ สรุปความ ตีความจากเรื่องซึ่งได้จากข้อความ บทความ คำแนะนำ ประกาศ โฆษณา หรือข้อความที่แต่งขึ้นใหม่ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เจตคติต่อวิชาภาษาไทย หมายถึง สภาพความรู้สึกของจิตใจ และอารมณ์ต่าง ๆ ของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาไทย ซึ่งวัดใน 2 ด้าน คือ ด้านคุณค่าและความสำคัญของวิชาภาษาไทย และด้านความนิยมชมชอบต่อวิชาภาษาไทย โดยใช้แบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ความสนใจ หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโดยเฉพาะและความรู้สึกนั้นทำให้บุคคลเอาใจใส่หรือจดจ่อต่อสิ่งนั้น
3. ความสนใจในสื่อมวลชน หมายถึง ความสนใจของนักเรียนในการดูโทรทัศน์ การฟังวิทยุ การอ่านหนังสือพิมพ์รายวัน และการอ่านวารสารหรือนิตยสาร
4. ความคาดหวังในการศึกษาต่อของนักเรียน หมายถึง ความมุ่งหวังในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากแบบทดสอบกลุ่มทักษะภาษาไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2538 ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบทดสอบกลุ่มทักษะภาษาไทยจำนวน 3 ฉบับ ได้แก่ ฉบับที่ 1 ความรู้ความเข้าใจ หลักเกณฑ์ทางภาษา ฉบับที่ 2 ความสามารถในการฟัง ฉบับที่ 3 ความสามารถในการอ่านในใจ มาดำเนินการสอบในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2538